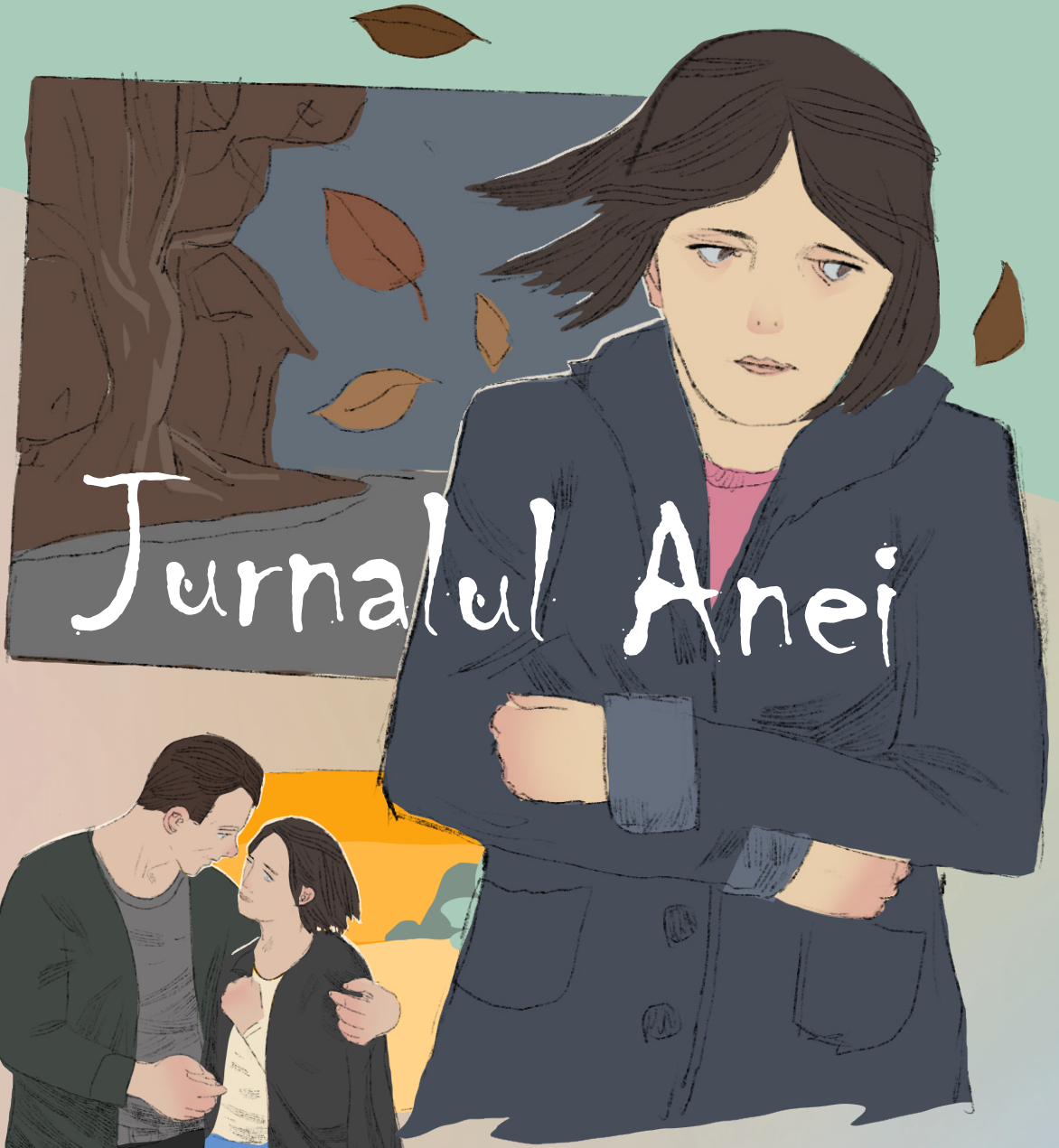

Jurnalul Anei

CENTRUL DE DREPT
AL FEMEILOR

*Promovând împreună drepturile femeilor
Advancing women's rights together*

Acest material a fost elaborat de Centrul de Drept al Femeilor
în colaborare cu UN Women și cu suportul financiar al Suediei.

Jurnalul Anei

Sunt Ana, am 38 ani și sunt mama unui copil de 5 ani.

Istoria mea de viață este una cu 2 etape: la început, plină de încredere în viitor, apoi - plină de îndoială și frică. Da-da, FRICĂ...

Sunt una dintre victimele violenței în familie.

Soțul a încercat să mă sugrume.

Am trăit zile de durere, spaimă, deznădejde...

Apoi, m-am trezit.

Și am acționat. Mi-am luat viața în mâini.

Astăzi sunt aici, împărtășindu-mi cu voi istoria. Vreau să știți că nu sunteți singure!

Sper ca experiența mea să vă ajute.

Întâlnirea

M-am cunoscut cu Andrei la locul de muncă acum 10 ani. Am absolvit amândoi Facultatea de Drept, însă ne-am întâlnit într-o casă de avocatură.

Nu a fost dragoste la prima vedere, dar ne-am înțeles bine din prima.

Totul a început într-o zi când m-a chemat să coborâm amândoi la bucătărie, să servim un ceai.

Îi plăcea să-mi povestească diverse, despre dosare și clienți, iar mie îmi plăcea să-l ascult.

De 8 martie țin minte că mi-a adus flori. Și ciocolată. I-am apreciat gesturile.

Eram foarte fericită. De ce n-aș fi fost: aveam un bărbat puternic alături, cu studii superioare, care mă și iubea.

Ieșeam tot mai des împreună. Eram plină de speranță. Viitorul arăta bine în ochii mei. Deși, îmi amintesc un incident, pe care l-am ignorat atunci, dar trebuia să fie un semn de îngrijorare...

La BAR

Era final de săptămână
de muncă. Am găsit un
local care ne-a plăcut și
am intrat.

Am vrut să ieșim undeva, doar noi doi

Și eu sunt bucuroasă
că suntem împreună

Știi că te iubesc, nu-i așa?

De câte ori îmi
spui, cum să
nu știu ASTA!

Bună ziua! Ce serviți?

Eu aş vrea un suc...
Andrei, tu ce dorești?... O bere?

Adu-mi o bere!

Parcă te-a supărat cu ceva... Ce s-a întâmplat?

Mucosul acesta ar face bine să se uite la CINE trebuie și să întrebe CUM trebuie...

De ce te-ai enervat, Andrei?
Chelnerul m-a atins întâmplător...

Ne-a stricat seara, nemernicul.
De-l mai întâlnesc o dată, ajunge la spital.

Eram șocată... Nu-l mai văzusem să se comporte așa. A lovit fără ezitare și nu a avut vreun regret. Apoi, mi-a venit un gând: dacă e gelos, înseamnă că mă iubește - așa se spune la noi. Acest gând m-a ajutat să-mi alung neliniștea. Mă pregăteam de nuntă, de o viață frumoasă înainte.

Fără prietene

Andrei, după serviciu, voi merge la magazin, vreau să fac niște cumpărături.
Și, după asta, mă văd cu Silvia.

Probabil iar vrea ceva de la tine...

Nu, vrea doar să mai vorbim! Suntem prietene, nu ne-am văzut de mult timp...

Dar tu pentru mine ai timp?

Sigur că am, dar.. ce fac atunci cu Silvia?

Serie-i că a intervenit ceva și ești ocupată...

Dar...

Vei fi, într-adevăr, ocupată cu mine. Și vom trece și pe la magazin. Nu ai de ce să cari greutateți, singură.

Incidentul din bar l-am uitat destul de repede... Ziua în care Andrei m-a cerut de soție a fost una specială. Eram fericită. Am decis să locuim împreună. Iar el îmi demonstra zilnic că are grijă de mine și că vrea să-mi ia orice povară de pe umeri...

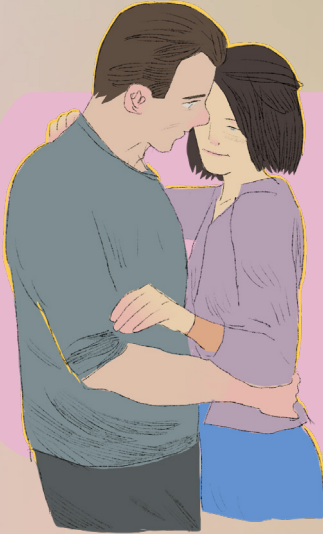
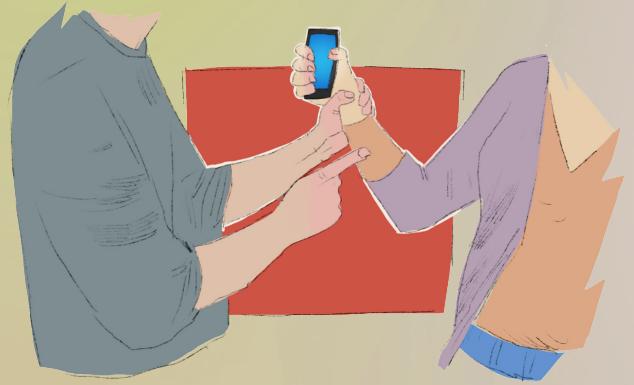

Mă sună Angelica,
o să răspund, scuze..

Lasă pe mai târziu. De ce să stricăm momentul? Toate prietenele tale te sună că le trebuie lor. Tu ai familie, ele sunt cu capul încă plin de paie.

De ce spui așa? Sunt prietenele mele de ani buni, sunt de încredere. Mă simt bine cu ele.

Cine sunt mai importante: eu sau ele? Te întâlneai cu ele atunci când erai singură. Iar acum ești cu mine. Sau vrei ca eu .. să mă înscriu la rând?

O-o-o, nu-nu, nu te supăra în zadar!
Înțeleg ce zici... ok..

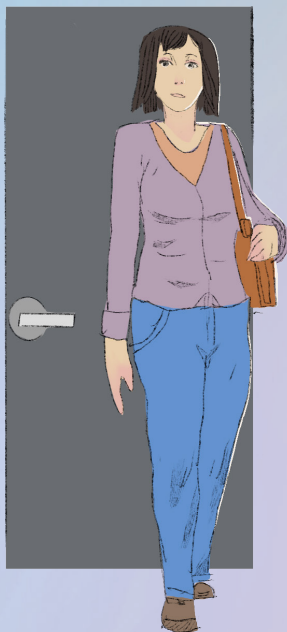
Nu mi-am dorit să-mi pierd prietenele, dar așa s-a întâmplat, treptat. Treptat, am renunțat la ceea ce însemna viața mea de până ATUNCI. Prietenele au înțeles și au încetat să mă ... "deranjeze".

Renunțarea la stilul propriu

După ce ne-am mutat împreună s-a schimbat și felul în care mă îmbrăcam.
Nu pot să spun că eram o mare fană a pantalonilor, dar mă simțeam
comod în ei. Și la serviciu, și acasă.

Sunt o friguroasă, așa că în timpul rece, pantalonii erau,
pentru mine, o piesă de vestimentație de fiecare zi.

Ana, alte haine în garderobă nu ai?
În blugi arăți ca o studentă.

Și ce e rău în asta?

Nu mai ești studentă, ești
femeie aproape măritată!

Să înțeleg că
nu-ți plac pantalonii?

Cred că îți stă mai bine în fustă. Și blugii sunt prea
strânși pe tine, evidențiază fiecare linie a corpului.
Cred că se potrivește mai bine la tinerele, necoapte...

Nu am fost de acord cu el, dar am vrut să-i fac pe plac. Pe placul LUI,, ce-i rău în asta?... Aproape fără să-mi dau seama, am trecut la fuste. Nu le prea aveam în garderoba mea, așa că mi le-a ales Andrei, când am ajuns la cumpărături...

În tot ce-mi cerea Andrei, vedeam grijă și semne de atenție. Și nu observam cum mă leg cu mii de fire de Andrei, de voința lui, de deciziile lui.

Eram în centrul atenției lui – și asta mă bucura. În același timp, tot ce a însemnat viața mea de până la Andrei dispăruse undeva: ieșiri cu prietenele, plimbări prin oraș, teatru, discuții la telefon... Eram orbită...

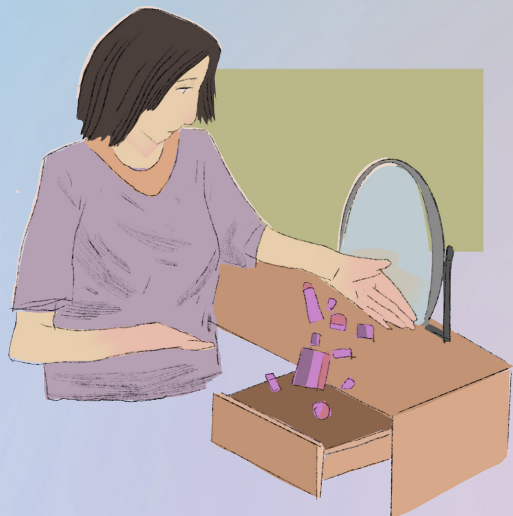

La ce îți trebuie machiajul?
Știi că te face să
arăți mai bătrână?

Vorbesc
destul de serios.

Vorbești serios? Râde.

Hmmm... Nu știu ce să zic.
Mă surprinzi...

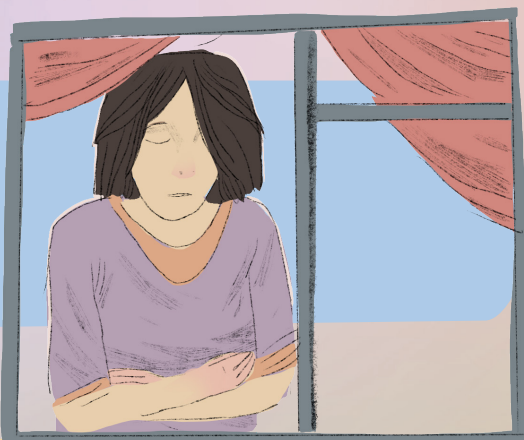

Și, iarăși fără să observ, am început
să mă abțin de la machiaj.

Ca să-i fac pe plac.. soțului meu.
Ce-i rău în asta?

Pe atunci încă nu
uitasem să râd...
și luam totul mult
mai ușor...

Căsătoria

Am avut cea mai frumoasă nuntă și am fost cea mai frumoasă mireasă - pentru că mă măritam cu bărbatul pe care îl iubeam. Zilele treceau una după alta, noi eram nedespărțiți. De fapt... la serviciu eram împreună pentru că lucram în aceeași firmă, după serviciu - împreună, pentru că Andrei alt scenariu nu admitea. Mă ruga să fiu cu el... Dar oare mă RUGA? ... măcar acum să fiu sinceră cu mine... cred că nu-mi amintesc după căsătorie să mă fi rugat ceva... totul era decizia lui.

Ana, știi ceva, nu te mai duci tu la serviciu, nouă ne ajung banii pe care îi câștig eu.

Andrei, de unde ți-a venit această idee?

Nu se poate! Mie îmi place locul meu de muncă, e un colectiv bun... Și suntem împreună!

Eu mă gândesc la tine, ai nevoie de o pauză. Vei putea să te ocupi de casă, apoi vor veni copiii... vei avea timp să te întâlnești cu prietenele.

Dar ele vor fi la serviciu în timpul zilei....

Veți găsi voi timp, veți vorbi la telefon. Spune sincer, doar vrei asta?

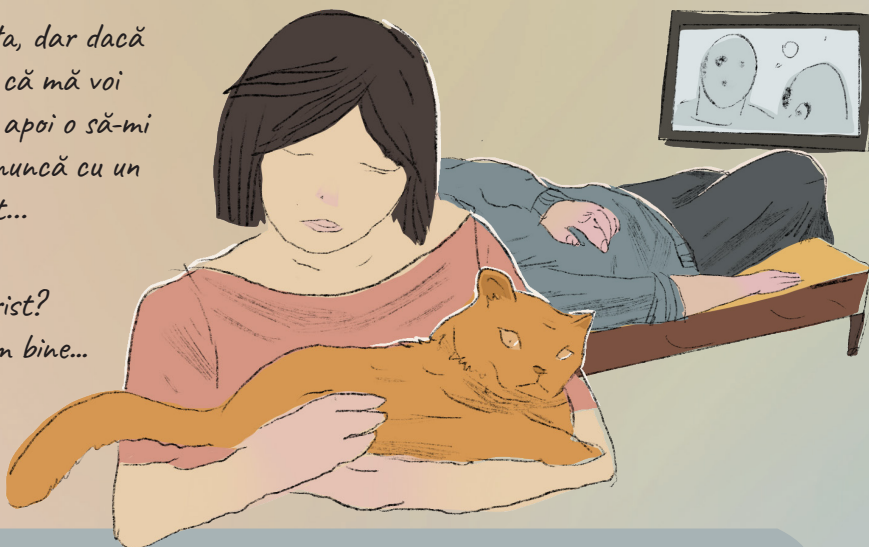
Nu cred că e o idee bună să las serviciul, chiar și pentru o perioadă... Va fi greu să revin...

O să-mi bat eu capul atunci. Rezolvăm.

Nu-mi doream asta, dar dacă zicea el. Credeam că mă voi odihni o perioadă, apoi o să-mi găsesc un loc de muncă cu un program mai scurt...

*De ce oare mi-e trist?
Parcă mă simțeam bine...*

*De data asta, nu am mai reușit să mă liniștesc, ca altă dată. De ce nu mă lasă pe mine să decid?
Nu e prima dată când nu mă întreabă ce cred eu.*

Copilul

Când a apărut copilul nostru, m-am considerat împlinită ca femeie.
Copilul era în centrul atenției mele.

Aveam mari dificultăți. Plângeam din orice, simțeam că lucrurile mă depășesc... și aveam nevoie de sprijin. L-am căutat în Andrei. Dar el nu a reacționat așa cum m-am așteptat...

Ceva se schimbase în el. De fapt, nu mai era Andrei pe care îl cunoșteam...

Plânsul copilului îl enerva. Nu era mulțumit de nimic...

...Până într-o zi... acea zi nu o voi putea uita niciodată...

Andrei,
eu voi
ieși cu
copilul la
plimbare.

Plimbare? Nu
vă trebuie. Ai de
făcut curățenie,
nu se vede prin
casă că e mână de
gospodină aici...

Andrei, eu nu reușesc...

Toate femeile ca femeile, numai
tu ai probleme... ai un copil, nu
o sută! Ce nu-ți ajunge?

ajutorul tău...

Eu muncesc ca un cal, vin acasă obosit și tu îmi spui că mai trebuie să te și ajut?

Poate să mă ocup și de copil ai vrea? Poate să fac și de mâncare? Poate să și mătur?

Când am primit prima palmă am simțit că sufletul îmi amortește. Nu mă puteam mișca. Durerea din sufletul meu m-a blocat. NU am putut plânge și nici să mă apăr. În acel moment mă gândeam la copilul meu. M-am aplecat să-l pun în pătuț. Mă temeam să nu treacă durerea mea la el... să mi-o simtă... El nu avea nicio vină...

Discuția cu mama. Părerea ei

Din acea zi, nu am mai fost eu... Am simțit pentru prima dată FRICA. El m-a lovit fără nicio ezitare... Apoi, mi-am amintit de acel episod în care Andrei a lovit chelnerul. Tot fără nicio ezitare... Sentimentul fricii îl simțeam de fiecare dată când îmi aminteam de furia din ochii lui.

Eu nu știusem până atunci ce înseamnă frica față de omul pe care îl iubești... Singurul om căruia puteam să-i povestesc prin ce trec era MAMA. Am sunat-o când Andrei nu era acasă și am mers apoi la ea ...

Mamă, Andrei m-a lovit, aseară...

Nu... M-a acuzat de multe lucruri pe care le fac rău, s-a enervat când i-am răspuns...

Anișoara, nu se poate!
Era cumva beat?

Ana, da vorbește și tu mai puțin...
E și el obosit, poate că nu și-a dat seama...

Cum nu și-a dat seama, mamă?
I-am spus că aștept ajutor de la el, ca și soț și tatăl copilului... Nu mă simt bine mamă, am nevoie de sprijin...

Ana... așa e viața de familie...
Poate era obosit... iartă-l! Ai
un copil cu el, aveți de toate.
Suntem cu toții oameni,
se mai întâmplă... Cred că
trebuie să-l ierți.. Și, nu uita,
băiatul are nevoie de tată, iar
tu ai nevoie de soț...

Mama, dar mi-e frică de el.. mi-e FRICĂ...

Linștește-te... A trecut...
Nu cred că o să se mai
repete...poate chiar o să-ți
ceară scuze...

Poate mama avea dreptate? Poate
"așa" e viața de familie, iar eu nu
ar trebui să mă gândesc la ceea
ce simt, la ceea ce mi se întâmplă... și
să ascult mai mult de ce-mi zice Andrei. Și să
învăț să mă descurc mai bine... Într-adevăr, el muncește mult...
dar și eu muncesc, acasă... Nu, nu o să mă mai gândesc la asta...
Vroiam doar să cred că regretă și că-i pare rău.

Atunci, în acea zi, mi-am amortit sufletul și așa am putut să merg mai departe...

Gravidă cu al doilea copil

Ceva s-a rupt în mine când Andrei m-a lovit... Simțeam frică, dar încercam să nu o arăt. Mă străduiam să fac tot numai să nu-l enervez.

Dar el oricum găsea motive pentru a striga la mine, mai ales când venea beat acasă... Ah, da, avem și o noutate - eram iar gravidă...

Într-o zi, el venise acasă beat...

Ce-i asta? De câte ori ți-am spus să nu văd lucruri împrăștiate prin casă...

Dar s-a jucat copilul....

Vorbeam despre tine, nu despre copil!

Ah...

Am simțit că s-a întâmplat ceva foarte rău... știam că am nevoie de medic... Andrei nu m-a oprit... era și el speriat din cauza sângelui

Spital

Sunteți în afara pericolului. Din păcate, nu am putut salva fătul. Povestiți-mi, ce s-a întâmplat?

Am urcat pe scară și am căzut.

Am simțit o durere mare în burtă.

Când m-am ridicat, pe picioare curgea sânge.

Am sunat la "Salvare"...

Luați medicamentele prescrise.
Sunteți în afara pericolului acum.

Am observat posterul și știam că este despre mine. Refuzam să accept că sunt o victimă. Oare de ce nu mi-am dat seama? Cum am nimerit în această capcană?

Am ieșit din spital cu o tristețe de nedescris. Să mă adresez la poliție? Nu înțeleg nimic... nu cred că vreau să-i fac vreun rău lui Andrei... de ce totul mi se întâmplă mie? De ce mă simt ca într-o cușcă în care mă sufoc? Eu nu mai pot... nu mai pot... Doamne, copilul meu.

Revenirea acasă

M-am întors acasă de la spital. Însă eram alt om...
În fața mea era un alt Andrei: rece, nepăsător la ce simt eu,
pentru care contează doar ce crede el...

Simțeam doar ură, furie. Îmi doream o
viață în care eu și copilul meu să trăim în
siguranță. Și i-am spus despre asta...

Andrei, am decis să plec... nu mai pot trăi așa...

Să pleci? Asta ce mai înseamnă?
De unde ți-a venit așa idee? Nu te
juca cu focul - eu nu glumesc, pot face
și moarte de om... Tu știi asta!

Iar amenințări...

Eu nu grăiesc în gol... Îți iau copilul și vezi
după aceea ce vei face... să nu crezi că te
duci la alt bărbat. Îlucid și teucid!

Te rog, încetează...
am obosit...

Și atunci... nu m-am așteptat că va ajunge la ... ASTA.
Dar s-a întâmplat...

...Și nu a fost singura dată când a încercat să mă sugrume... Șirul de amenințări a fost lung... Frica mea nu scădea, știam cum își poate pierde cugetul.

Nu aveam încredere în el, știam că nu se mai poate controla dacă era beat sau furios...

Doamne, și dacă îi reușea să mă sugrume.. cu cine avea să rămână copilul meu? Cu el? Atunci am înțeles că nu există cale de întoarcere. Trebuia să acționez, trebuia să SCHIMB ceva.

Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Știam ce crede despre asta mama. Însă aveam nevoie de sprijin. Eu nu mai puteam să risc cu viața copilului meu... deja pe unul l-am pierdut... durerea din sufletul meu nu se putea ogoi.

E timpul să acționez

Gândurile nu-mi dădeau pace. Înțelegeam foarte bine că eram în pericol și eu și copilul. Ceva mă oprea în loc, dar simțeam că lucrurile nu mai puteau fi amânate.

Am reușit să iau copilul și să ies din casă. Nu puteam rămâne acolo. Trebuia să mă adun. Pe drum, gândurile mele s-au clarificat și mai mult. În special, atunci când am văzut-o pe mama aceea cu copilul ei...

Mi-e greu
pe suflet...
o să-mi
treacă...

*Mă uit la alți copii și
îi văd cum zâmbesc.
Citesc bucurie în ochii
lor. Băiatul meu..el
oare este fericit?*

*Dar dacă mâine...
mă lovește cumva și..
e grav? Ce va fi cu el,
cu copilul meu? ...*

*El nu merită asta... e
un copil și nu a făcut
nimănui nici un rău...
Chiar nu pot să-i ofer
o viață mai bună, în
care să-l văd râzând,
fără frică... când se
deschide ușa?*

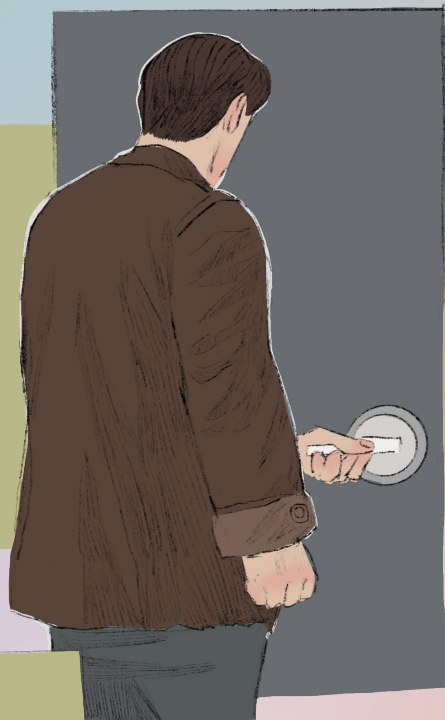

*Țin minte că acel gând m-a
înmărmurit. Nu puteam nici să mă
mișc. Mă întorceam într-o casă în
care nu mă simțeam în siguranță...*

La poliție

Mi-a trebuit o zi să mă decid. Am așteptat ca Andrei să plece de acasă. Eram foarte agitată, nu știam încă dacă fac rău sau bine. Mi-am amintit de mămica aceea - femeie de vârsta mea - și de copilul ei fericit și am ales să merg până la capăt. Îmi tot repetam că o fac pentru copilul meu. Am pus pâna pe tefelou și am sunat la poliție.

Poliția.

Cu ce vă putem ajuta?

Am fost agresată de soțul meu. A încercat să mă sugrume. Acum e plecat, a ieșit din casă. Vă rog să veniți cât mai repede.

Cât de des ați fost supuși actelor de violență?

*S-a repetat de câteva ori de când suntem căsătoriți.
De obicei mă lovea, dar a încercat
să mă sugrume.*

*Ați fost abuzată
în timpul sarcinii?*

Da, s-a întâmplat să mă lovească...

Pentru a asigura protecția dvs. și a copilului dvs. voi emite ordinul de restricție de urgență. Soțul dvs. va fi obligat să părăsească locuința pe un termen de 10 zile. Între timp, puteți să vă adresați în instanța de judecată pentru a obține o ordonanță de protecție. Aici sunt datele de contact ale organizațiilor care vă pot ajuta să obțineți ordonanța de protecție și să beneficiați de consiliere psihologică.

Sunt obligat să vă înmân acest document. Aveți o oră să vă adunați lucrurile necesare și să părăsiți locuința pentru 10 zile. Este interzis să vă apropiați de soția și copilul dvs. Dacă încălcați ordinul de restricție de urgență vor urma noi sancțiuni.

Este incredibil. Cine a decis asta? N-o să las lucrurile așa. Totul abia începe.

*Când a plecat Andrei, am știut că lucrurile se vor schimba pentru mine și copil.
Mă voi descurca? Dar oare Andrei se va răzbuna în vreun fel?*

Peste o lună

Azi se împlinește o lună de când am obținut ordonanța de protecție.

Au fost 30 de zile de liniște pentru mine și copilul meu. Am avut timp să reflectez și să înțeleg ce am de făcut. Andrei nu știu unde s-a aflat în acest răstimp. Am mers și la psiholog. Îmi dădeam seama că nu voi putea să revin la ce a fost. Abia acum viața mea și a copilului a devenit o prioritate.

Dragile mele!

Aceasta a fost istoria mea și este o luptă grea, care te trage înapoi, îți închide uși și te crezi singură, față în față cu durerea și deznădejdea. Dacă te pomenești în situația asta, vreau să îți minte doar câteva sfaturi:

Dacă ai fost abuzată în familie, sună la 112. Violența în familie este o infracțiune!

Sună la poliție de fiecare dată când ești supusă oricărei forme de violență: fizică, psihologică, economică, sexuală sau spirituală

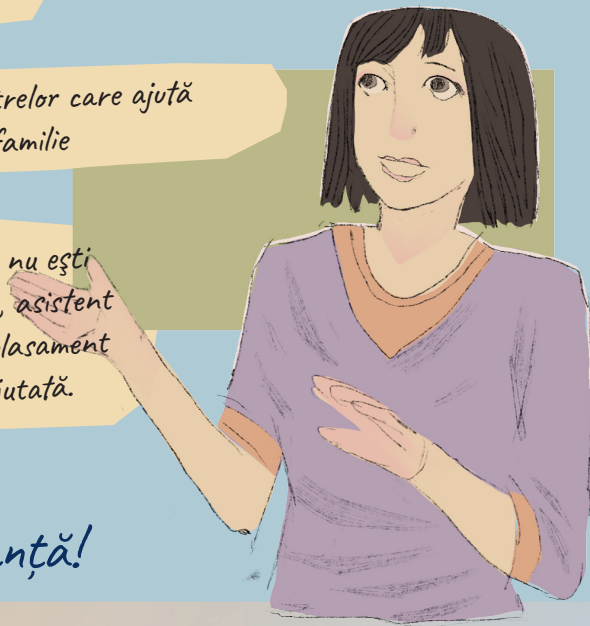
Nu te opri aici, poți depune o cerere în instanța de judecată pentru a obține ordonanța de protecție. Agresorul va pleca din locuință, iar orice contact cu tine și copiii va fi interzis

Poliția poate emite ordinul de restricție de urgență, iar agresorul nu va avea dreptul să se apropie de tine și de copii

Caută în internet serviciile centrelor care ajută victimele violenței în familie

Orice îți s-ar spune, ține minte că nu ești singură. Bate la toate ușile - poliție, asistent social, medic de familie, centre de plasament sau de zi și fii sigură că vei fi ajutată.

Meriți să trăiești în siguranță!

Lista instituțiilor și organizațiilor ce oferă suport victimelor violenței în familie

Poliția	112
Serviciul medical de urgență/Ambulanța	112
Telefonul de încredere pentru femei „La Strada”	Linia fierbinte: 08008 8008 Tel: +373 22 234 906 E-mail: office@lastrada.md
Centrul de Drept al Femeilor	Tel: +373 22 811 999 Mobil: +373 68 855 050 Linia gratuită de consiliere juridică: 0 800 80 000 E-mail: office@cdf.md
Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii	Tel: +373 22 758 806 E-mail: office@cnpac.org.md
A.O. „Promo-Lex”	Tel: + 373 22 450 024 E-mail: info@promolex.md
Centrul de reabilitare a victimelor torturii „Memoria”	Tel: +373 22 273 222 E-mail: rctv@memoria.md
Centrul de Asistență și Protecție a Victimelor din mun. Chișinău	Tel: +373 22 917 194 E-mail: shelter_team@cap.md
Refugiul „Casa Mărioarei”	Tel: +373 022 72 58 61 E-mail: cmarioarei@gmail.com
A.O. „Stimul” - Ocnița	Mobil: +373 60165416 E-mail: moldovastimul@inbox.ru

Centrul de Resurse pentru
Tineret „Dacia” - Soroca

Tel: +373 230 23619
E-mail: crt.dacia@gmail.com

A.O. „Onoarea și Dreptul
Femeilor Contemporane” - Bălți

Tel: +373 231 70 778
Mobil : +373 79055616
E-mail: olgapatlati@mail.ru

A.O. „Centrul de Criză Familială
„SOTIS” - Bălți

Tel: +373 231 92 541
Mobil: +373 79992541
E-mail: ccf.sotis@gmail.com

Centrul de Plasament Temporar
pentru Copii - Bălți

Tel: +373 231 75 360; +373 231 75 361
E-mail: cptrcopii@yandex.com

Centrul de Asistență și Consiliere
a Victimelor Violenței
în Familie „Ariadna” - Drochia

Tel: +373 252 20 308
Mobil: +373 790 00 118
E-mail: cm_ariadna@yahoo.com

Centrul Maternal „Pro-Femina” -
Hâncești

Tel: +373 269 233 64
E-mail: profemina.2009@mail.ru

Centrul Maternal „Pro Familia” -
Căușeni

Tel: +373 243 269 75; +373 243 268 35
E-mail: profamilia2006@gmail.com

Centru Maternal - Cahul

Tel: +373 299 44 080
E-mail: centru-maternal.cahul@mail.ru

A.O. „Interacțiune” – Tiraspol

Linia fierbinte: 080099800
Tel : (+373 533) 8-60-30; 5-11-58
E-mail: interaction2002@mail.ru

A.O. „Vesta” - Comrat

Tel: +373 298 84 063

Centrul „Psiho-Social” - Vulcănești

Mobil: +373 68238386
E-mail: n.mocan@mail.ru

CENTRUL DE DREPT AL FEMEILOR (CDF)

este o organizație neguvernamentală înființată de un grup de femei-juriste din Moldova. CDF pledează pentru egalitate de șanse dintre femei și bărbați în viața publică și cea de familie și contribuie la prevenirea și combaterea violenței în familie și a violenței în bază de gen împotriva femeilor.

**CONSILIERE
JURIDICĂ**

0 800 80000

**APEL
GRATUIT**

Date de contact:

Str. Kogălniceanu 87
MD-2009, Chișinău
Republica Moldova

Tel./ Fax: +373 22 811 999
Mob. +373 68 855050
E-mail: office@cdf.md
Web: www.cdf.md